

Filippenzen 3: 20 – 4:3

In de voorgaande verzen heeft Paulus de Judaïsten - dat zijn Joden die beweren dat niet-Joden als ze christen worden zich aan de Joodse wetten moeten houden – uitgemaakt voor aardsgezind (19). Voor een christen geldt dat hij of zij niet aardsgezind behoort te zijn omdat zij *burgers zijn van een rijk in de hemel, waaruit zij de Here Jezus terug verwachten, die ons vernederd lichaam veranderen zal, zodat het aan zijn verheerlijkt lichaam gelijkvormig wordt* (20). Misschien is het wel goed om dit nog even te verduidelijken met een voorbeeld.

Tijdens de 2^e Wereldoorlog leefden wij hier in Nederland in bezet gebied. Maar onze koningin en onze regering bevonden zich in Londen. Via Radio Oranje spraken ze tot het Nederlandse volk en gaven zij aanwijzingen en richtlijnen. Ons eigenlijke regeringscentrum lag tijdens de oorlog dus niet in Den Haag maar in Londen. Toch had de bezettende macht heel wat over ons te zeggen en bepaalde voor een groot deel ons bestaan. De vijand dwong ons zijn wil op en vernederde je. We hadden de stem van de koningin hard nodig om te kunnen standhouden. Haar stem gaf moed. Maar het belangrijkste was dat je uit Londen je bevrijding verwachtte. En die bevrijding zal er pas echt zijn als de koningin weer voet op Nederlandse bodem zou zetten. Dat zijn we pas echt verlost.

De situatie van christenen zou je hiermee kunnen vergelijken. We leven in bezet gebied. In een wereld waarin we aan alle kanten stuiten op de macht van de vijand. In deze situatie zijn we dolgelukkig met de woorden van onze Koning Jezus en met de richtlijnen die we vanuit het hemels regeringscentrum ontvangen. Daar kunnen we niet zonder. Maar we weten ook dat onze verlossing pas ten volle werkelijkheid wordt, als onze Koning Jezus terugkomt en hier op aarde zijn intocht houdt. Dan pas zijn we echt verlost. Dan pas wordt de bezetter voor goed verslagen. Ook de dood, de laatste vijand moet het dan afleggen. Want ons sterfelijke lichaam zal gelijk worden aan Jezus' verheerlijkt lichaam.

De verlossing die de Here Jezus brengt betreft ons hele bestaan en ook ons hele wezen. Geest en lichaam. Het is niet zo dat onze geest bevrijd wordt uit dit vergankelijke lichaam, maar we worden verlost met ons lichaam. We worden ook niet verlost uit ons aardse bestaan, maar ons aardse bestaan zelf zal verlost worden. Precies zoals de bevrijding in 1945 niet hierin bestond, dat wij Nederland konden verlaten en naar Engeland zouden emigreren. Nee, onze bevrijding hield in dat

Nederland zelf bevrijd zou worden. Zo bestaat onze bevrijding door Christus ook niet hierin dat wij met z'n allen naar de hemel emigreren. De hemel is voor de gelovige een tijdelijke verblijfplaats. Maar onze definitieve bevrijding is hier, als de aarde bevrijd zal zijn en wij in deze bevrijding mogen delen.

Voordat Paulus de brief gaat afsluiten moet hem eerst nog iets van het hart. Er zijn twee dames in de gemeente, Euodia en Syntyche. Die moeten eensgezind zijn in de Heer.

Het is wel goed om te realiseren dat de brief van Paulus voorgelezen zal worden in de gemeentelijke samenkomst. Stel je eens voor dat een predikant vanaf de kansel op zondagmorgen zou meedelen dat br. X en zr. Y moeten stoppen met het stoken in de gemeente en met elkaar te belasteren. Ik denk dat de gemeente op z'n kop zou staan, vooral br. X en zr. Y zelf. Toch is dat wat Paulus doet. Hij vermaant deze beide zusters publiek. Hij roept hen er weer bij. Dat is namelijk precies wat het woord vermanen betekent: erbij roepen. In de kerk is vermanen vaak opgevat en uitgeoefend als een soort politietaak. Ambtsdragers gingen rond door de gemeente om te zien wie ze op een zonde konden betrappen. Maar Christus heeft zijn gemeente geen politieagenten gegeven, maar herders en leraars. Vermanen is niet iemand op z'n kop geven, maar liefdevol erbij roepen. Want dat is wel eens nodig. Mensen kunnen zich van Christus en de gemeente verwijderen. En dat dreigde bij deze zusters ook te gebeuren. En dat zou heel jammer zijn. Want deze zusters hebben met Paulus in de prediking van het Evangelie gestreden.

Paulus heeft heel wat medewerkers gehad in het Evangelie, waarvan Timotheüs, Barnabas, Silas, Titus, Marcus en Lucas wel de bekendste zijn. Als we deze namen tegenkomen hebben we er geen enkele moeite mee om ons voor te stellen dat deze mensen zelf ook het evangelie verkondigd hebben. Het is ook voor ons vanzelfsprekend dat deze medewerkers meer deden dan zijn bagage dragen en z'n schoenen te poetsen. Maar wanneer er in dat lijstje medewerkers vrouwennamen voorkomen, zoals Priscilla (Rom.16:3) en hier dus ook Euodia en Syntyche, beginnen velen terug te krabbelen en te zeggen dat het meewerken van deze dames wel bestaan zal hebben in het stoppen van Paulus' sokken en het onderdak verlenen of eten klaar maken. Maar daar geeft het Nieuwe Testament geen aanleiding toe. Paulus had zowel mannelijke als vrouwelijke medewerkers in de prediking van het Evangelie. Van Euodia en Syntyche getuigt hij, dat ze samen hebben gestreden in

de prediking van het Evangelie. Meestrijden is wat anders dan voor Paulus' natje en droogje zorgen.

De namen van Paulus' medewerkers staan opgetekend in het boek des levens, schrijft Paulus in vs. 3. Dat is een opmerkelijke uitspraak. Hoe kan Paulus dat weten? Hij heeft toch geen inzage in dat boek gehad?

Hoe kan Paulus dat zeggen? Gods administratie is toch geheim? Die is toch niet identiek aan de kerkelijke kaartenbak? Je kunt toch nooit met zekerheid zeggen dat iemands naam in de hemelse kaartenbak staat? We weten toch nooit helemaal zeker, als iemand zegt te geloven, dat 'ie dat in werkelijkheid ook doet.

We hebben inderdaad geen inzicht in het boek des levens. Maar dat wil toch ook niet zeggen, dat het boek volledig voor ons is gesloten. Heeft Jezus zelf niet gezegd dat we de boom aan de vruchten zullen herkennen (Matt.7:16). Als mensen getuigen van hun geloof en in hun leven vruchten van geloof voortbrengen dan hoeven we, bijbels gezien, toch geen vraagtekens te zetten of hun namen staan opgetekend in het boek des levens? Jezus zei het al tegen de zeventig discipelen die hij ooit twee aan twee er opuit stuurde toen ze vol enthousiasme terugkeerden van hun evangelisatie-actie: *Verheug je niet alleen over wat je hebt meegemaakt, maar verheug je hierin dat jullie namen staan opgetekend in de hemelen* (Luk. 10:20).

Paulus twijfelt niet aan het behoud van mensen bij wie hij oprecht geloof heeft gezien en dat hoeven wij ook niet doen. Bijbels geloof is geen misschien, maar een zekerheid, een vaste hoop. Wie zegt van zichzelf dat hij of zij eeuwig leven heeft geeft niet hoog op over zichzelf, maar geeft hoog op van zijn of haar Verlosser Jezus Christus, die deze verlossing heeft bewerkt.

AMEN